

SETMANARI CASTELLARENC

ANY V :: NUM. 221
Castellar del Vallès - 21 maig 1937

Redacció, Administració i Imprenta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

Conjectura predita

Durant aquests últims dies han circulat una sèrie d'extravagàncies, que solament poden haver trobat recer en el cor dels que no sospesen les coses. A Barcelona, el rumor llençat amb tota la mala intenció, feia preveure un armistici immediat, al tombar una cantonada «El abrazo de Vergara» era cosa, que algun que altre curios s'hi deixava pescar i prosseguint el camí corrien solucions per tots els gustos i amb una sola finalitat: desprestigijsr una cosa tot just nascuda, com aquell que vol viure's del primer pas de l'infant, que potser el dia de demà serà un incansable fressador de camins de muntanya o un adalerat caçador que per una per-diu, solcarà àgilment totes les comes.

No podem precisar molt bé, si fou, l'ambient impudic que es respirava, o la simple ra-guetat d'unes hores de lleure el que ens féu cercar un consol per a omplenar la calma, o per airejar-nos amb aires més purificats. El cert és que la rella del nostre pensament seguia ari-dosament el què podríem dir-ne llibre de les profecies «Cartes d'un visionari». Ben segur que nosaltres les haurem llegides aquestes cartes que en Pere Corominas va publicar l'any 1921, però, si renouen avui de bell nou la lectura, segur que aquell visionari, us apaientarà fet cura i ossos i corullat de la més robusta i sanitària joventut.

A l'arribar a la carta vint-i-set, la risió d'Odisseus, en la seva carta adreçada al seu amic Albert, us farà pensar en la força de la seva clara risió quan diu: «Més abans arribarem a un desordre essencial, a una desorientació quasi bé absoluta, i semblarà que les colum-nes mestres de l'Estat fluquegen i es torcen i s'ensorren. Però certament el que se'n anirà en orris per sempre és el nostre sistema de mentides i de ficcions, talment que les homes seran per nosaltres realitats que s'esfumen, i les mentides seran tingudes per normes insubstituïbles de govern, i les ficcions mortes seran plorades com les més belles il·lusions perdudes.

...El pare temerà pels seus fills, el ric veurà en perill la seva riquesa, el treballador es ressentirà de la manca d'un jornal que li permeti viure, ...el patriota correrà a la frontera on ressonarà el galop dels cavalls estrangers, i, quan el desori ens menaci de mort i els interes-sos més vitals de l'home arribin a punt de destruir-se entre ells i anorrear-se, sorgiran dels pòsits de l'existència nacional les darreres virtuts renovadores.

...Ningú pot preveure com es produirà aquesta cosa, ...ni si sorgirà de l'entusiasme del poble o ens hi arrossegara l'energia irresistible d'un dictador.»

El visionari va parlar ja fa anys, amb tot i això, el seu llenguatge avui és ben comprès.

TEMES D'AGRICULTURA

Són realment perjudicials les formigues?

Aquest petits insectes, no es pot ne-gar que les seves facultats cerebrals són en realitat notables, amb tot i que el seu reduït cervell amb prou feines arribi a la 280.ª part del seu cos. Posseixen una for-ça muscular tan desenvolupada, que els permet suportar un pes 20 o 30 vegades superior al del seu organisme. A més posseïxen la facultat que no posseïm no-saltres, de veure els raigs ultra-violetes, els quals l'home no percebeix, així com un odorat més perfecte que el nostre, un

sentit d'orientació meravellós i un llen-guatge tàctil que desconeixem.

En hortes i jardins, sempre hi ha un prat on les formigues conserven les lla-vors de les sèmbras de bolets que són per elles el menjar més apreciat. Dels formi-guers un surten les vies, camins, canals, marges, ponts, com també hi ha estables on les formigues cuiden amb la major cu-ra els insectes, com els pugons, que els hi proporcionen mel. Cada formiguer compta també amb un cementiri.

Quan tomen l'atac d'un enemic, es reuneixen les formigues amb el major or-dre i disciplina, i es preparen per a do-nar la batalla.

Molts es pregunten si és perjudicial la formiga. Aquesta és l'opinió més cor-

rent; però, tenint en compte que des-trueixen molts insectes invasors de les plantes, hi ha qui considera les formi-gues en certa manera, no del tot perju-dicials.

Contra les rates

Són en gran nombre els procediments i productes que s'aconsellen per l'extermini de les rates. Un d'aquest, que tot i essent molt vell, dona magnífics resultats és el de la barreja de guix, farina de blat i sucre.

Es prenen sis parts de guix ben fi, dues parts de farina i una part de sucre en pols barrejant bé aquestes matèries, les quals es reparteixen col·locant-les en diferents recipients i en els llocs visitats per les rates.

En menjar-la, aquesta barreja s'endu-reix a l'arribar a l'aparell digestiu, cau-sant la mort d'aquests animals rosegadors. Si amb constància es fa la distribu-ció de l'apat, es nota sense trigar com disminueixen les rates i fins s'aconse-gueix suprimir-les radicalment, si bé cal prendre les mesures convenients per tal de que altres hostes no passin a ocupar els llocs de les exterminades.

A. R.

Consell Municipal

Aquest Consell Municipal amb desa-gradable sorpresa, s'ha donat compte de què alguns bitllets moneda locals aparei-xen amb dibuixos i pintures al·legòriques diferents, realitzades sens dubte per per-sones poc escrupuloses i que demostren la incultura i incapacitat de què estan pos-seïdes i per consegüent aquests bitllets han de considerar-se nuls i el veïnat deu rebutjar-los.

Castellar del Vallès, 20 de maig del 1937.

El President del C. M.,

V. ROCA

CASTELLARENCS!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

Carta del Front

per Estanislau Salavert

Carta del Front a un amic. A un indeterminat amic. Aquest, pot ésser cada un dels seus lectors i així tota la rera-guarda.

Company X.

Salut, amic.

Encara que em sento faltat de suficients motius, m'atreveixo a escriure't.

Serà potser que tinc ganes d'escriure i no sé a qui. De companys en tinc molts, però a voltes, quan més hom els necessita (encara que en el sentit moral) és quan menys es recorden d'ell (no aludeixo a ningú). Però, ací, en el front, hom no es pot imaginar ço que la correspondència representa per al que allunyat de tot contacte amb allò que tan estima, espera i espera ansiós, saber quelcom que l'orienti, que li fan recordar que és quelcom més que un milicià. Que «té» un poble, que té uns amics, sinó a la guerra els homes s'embraceixen. Obliden, potser per les circumstàncies en què viuen, a causa d'allò que els volta constantment i que representa el seu «pa» de cada dia, tota una vida d'homes que possiblement hauran menat i passen a ésser uns automates més de la vida. D'aquesta vida que té tants paranys i que fa caure a tants homes.

No vull passar a ésser un filòsof, és que procuro, encara per uns moments, en les hores de lleure, oblidar tot això que és la guerra; cercar, podríem dir-ne, un consol per a no trobar tan dur el compliment del deure; del deure imposat en un examen de consciència en el si de cada un dels que contribuïm, exposant la vida davant la mort, a la gran obra de reivindicació, que ens ha de dur, amb el sacrifici de tots, vers el camí que va a la realització del més bell dels ideals.

Encara que això és la guerra...

Voldria, si no t'és molest, iniciar un intercanvi de correspondència. Sentir, encara que d'una manera lleu, batecs d'una vida ja quasi bé passada, de la que no en resta sinó el record i la possibilitat de tornar-la a viure...

I t'ho dic a tu, ja que em sabies entendre, encara que a voltes em diguessis que «si» per a no contradir el meu esperit niquet i afanyós de nous horitzons, infinit però disposat a viure solament allò que la vida permet i és a l'abast dels homes.

Si divago per aquests camins, no és que em senti penedit de la meua acció al determinar la meua partida vers el front. Em considero home i com a home em considero fort, ratificant-me en l'imposat en mi per un esperit de justícia ben meu.

Es per ço que t'he dit abans; homes molt forts cauen si una mà generosa i amiga no els atrau apartant-los del fang i encaminant-los vers el senderó de la vida.

Ho dic perquè he pogut constatar-ho amb els meus propis ulls (vanant-me potser de bon observador) i pel que l'experiència m'ensenya, que es necessita una força molt gran, però que a voltes també trontolla, perquè els obstacles que la vida ens imposa—necessària pel seu absolut coneixement—siguin vençuts i ultrapassats.

La guerra no admet pensadors perquè la guerra és instint i l'instint no pensa.

He vist que l'instint, en moltes ocasions, pot més que la vida del pensament i això és la guerra.

La guerra no té pensadors; em sento moltes vegades sol (potser visc equivocat). Per això recorro a tu, perquè tinc la seguretat que voldràs ajudar-me a mantenir ferma la meua convicció; la convicció absoluta que aquesta guerra, la nostra guerra, no és la guerra instintiva, egoista i mercenària com moltes de les guerres que per estímul i vergonya de la humanitat ens recorda la Història.

Deixant al teu bon criteri l'estudi d'aquestes lletres, et saluda,

MILICIÀ ANÒNIM

Resum de l'anterior carta

Escriuiu al milicià.

Interesseu-vos per ell.

Les vostres demostracions d'afecte, seran, per ell, com una font regeneradora de vida i d'energia moral.

Escriuiu al milicià, sigui qui sigui. Encara que no tingueu amb ell una íntima amistat contreta.

Serà un anònim, un qualsevol en les vostres consciències, però és un germà més, un component d'aquesta gran massa que és el poble i que es rebel·la en l'esclavitud, no vacil·lant en el sacrifici, per a què sigui possible la realització del somni daurat. La noble ambició dels que es rebel·len pensant i dels que es rebel·len sofrint.

Escriuiu al milicià. Signi qui sigui. Conegut o desconegut. Una amistat contreta en la lluita, farà més fort el lligam entre nosaltres. L'associació ens farà invencibles i vencerem.

Vencerem el present per a implantar el futur. El nostre futur, per al qual fem la guerra i la revolució.

Escriuiu al milicià, o soldat; com sigui.

Es un deure que podem complir mitjançant un petit esforç.

Del temps que s'aplica en comentaris purament revolucionaristes, bé se'n pot dedicar una petita part a la noble i digníssima tasca de solidaritat revolucionària.

Entre ell i vosaltres, hi va un ferm lligam, que de trencar-se, seria fatal per a ell i per a vosaltres.

Quan partien per a defensar tot allò que ens és d'irrebatible propietat, ho fien disposats a jugar-se la vida.

Cal preveure, però, que no tots els temperaments són prou forts per a resistir-se.

Cal evitar que en ells desperti la set de sang.

La revolució destrueix, que destruir té per base.

La justícia i l'ampara per a destruir la base i tot el sistema vital d'un règim d'opressió.

Com a revolucionaris, devem basar-

(Acararà)

Conselleria de Proveïments

La Conselleria de Proveïments, ha cregut convenient la publicació de la següent nota.

Setmanalment és entregat a la Col·lectivitat de flequers per a l'elaboració de pa, 39 saques de farina.

Segons informen els propis flequers, el rendiment de dites 39 saques pot calcular-se a raó de 117 quilos cada una, o sigui un total de 4563 quilos de pa cada setmana.

El racionament de pa està estipulat a raó d'un quilo per persona, per tant, tenint en compte que el cens de població és de 4490 habitants, compresos els refugiats i altres forasters la residència dels quals s'ha autoritzat, amb dret al racionament, resulta un sobrant de 73 quilos cada setmana per aquells casos imprevistos que la Conselleria es veu obligada a atendre.

Amb la present nota es ve a demostrar que la distribució està calculada perquè tothom pugui proveir-se de la quantitat que li correspon calculat en un quilo cada setmana distribuït en quatre racions de 250 grams per persona. De quedar-se algun veí sense, caldrà atribuir-ho a altres causes que no cal esmentar, puix són de fàcil comprendre, però si que cal observar-ho a la Conselleria per tal de poder aplicar les sancions a què es facin mereixedors els culpables.

Castellar del Vallès, 19 de maig del 1937.

El Conseller,
JOSEP MALLA

Per mal camí

Des de fa dies es ve observant una campanya contra certa organització local. Quan una campanya és justificada, lògic és que es faci, però, quan s'actua d'una manera particular, sense que repercuteixi directament a l'opinió pública, és suficient l'actitud per a demostrar la mala fe dels que l'estant fent. És més, el justificar la manca de raó que els assisteix, tota vegada que no tenen valor d'exposar públicament les raons que els ha motivat a adoptar aquesta tan poc noble actitud.

Estem en un període en què tots volen aprofitar-se de l'esforç del poble en benefici d'un partit... i, perquè no dir-ho en benefici propi. Aquesta és la veritat.

A molts els molesta que hi hagi qui s'hi oposi a aquesta orientació; ací està la causa de les seves difamacions, de les seves amenaces, és més de les seves àncies d'eliminació (llegeixi's assassinat). S'espera del moment oportú i un d'ells fou provocat a Barcelona i altres localitats, en què les víctimes foren elements de la C. N. T. No obstant a Barcelona, la defensiva de la C. N. T. - F. A. I., els desbarata els plans, malgrat tot no han perdut les esperances, la prova és que uns dies més tard hi hagué qui fent gala dels seus mals instints, digué: «poc a poc els anirem eliminant.»

Es tracta precisament d'eliminar a la C. N. T. i a la F. A. I. Havent-hi encara qui crida bojament en contra dits organismes, sense conèixer la seva finalitat. Puig que el motiu principal, és, precisament, perquè, són els que s'oposen que tanta sang sigui llençada inutilment.

Per al que l'espanta el treball; per al que la seva vida es orientada envers el vici i l'especulació comercial; per al que no ha tingut escrúpols en viure a costa dels que treballen; el que ha orientat la seva vida envers un benestar particular sense importar-li el dels demés; el que gosa amb la il·lusió d'ésser burgès, tan en l'ordre polític com qualque altre ordre, han de declarar la guerra a mort a una organització que s'oposi a la realització dels seus anhels.

El motiu d'aquesta campanya en aquest poble, aquestes àncies d'extermini ja prou manifestades, no tenen altre motiu que aquestes causes.

El lamentable és qui hi hagi qui els segueixi, ja que aquests en seran les víctimes de la seva bona fe.

Els que es dediquen a la infamant tasca de sembrar la discòrdia, es guarden molt bé de manifestar-se directament i serien els primers en lamentar-se si res greu ocorregués. És més, tindrien el cinisme d'acusar a altres de l'ocorregut.

Lamentable, molt lamentable, és per cert haver de dir-ho, en moments que, en bé de tots, en lloc de treballs de «zapa», ens dediquéssim a estructurar un sistema econòmic que fes possible, que no manqués el més necessari a ningú, ço que en bona fe i no estimant tant el propi, es portaria a terme, sinó tot el que el bon sentit humà demana, el necessari perquè els nostres fills disfrutessin d'un pervindre totalment distínt del nostre.

Quan existeix la bona fe, quan els homes reconeixen que el benestar general deu tenir una preponderància per damunt del particular, quan es té en compte no el què ens separa, sinó el què ens uneix, quan el bon sentit triomfa, en fi, quan ens disposem a cercar una fórmula aquesta serà trobada. Però mentre no es procedeixi així, mentre existeixi qui anyora l'ensorrat, mentre es desitgi la seva restauració, el dret de viure sense treballar i per conseqüència disposar i especular del treball d'altri: que donant-se de menys d'associar-se amb els treballadors, de col·laborar amb ells, vol apart, implantar de nou ço que ha estat la causa de tant mal, trobarà amb la C. N. T. una oposició. I no solament a l'organització mencionada, puix topará amb totes les que defensin els interessos dels que tenen el perfecte dret d'administrar-los; els autèntics treballadors.

Ara que si aquest moment únic i excepcional que passa Espanya, no el sabem aprofitar els treballadors i degenera en un estat on la desigualtat sigui la norma, on els que treballen tenen més dret que els que del seu treball han de mantenir-los, la culpa no serà d'altres que dels treballadors mateixos. Sols que després els que s'apiguen pensar reconeixeran la raó de la C. N. T. i la F. A. I. però ja serà massa tard.

És precis doncs, pensar que els moments en que vivim cal aprofitar-los el màxim, puix que el rendiment sigui en profit de tots, però particularment dels que pels segles dels segles sofreixen una vida d'esclavitud. Mai! pels que sembren la discòrdia entre nosaltres puguin preparar el terreny per a restituir-hi el passat en perjudici dels que tant s'han sacrificat en benefici de tots i en conseqüència ésser ells els únics aprofitats.

VICENÇ ROCA

PINZELLADES

A vós, amic i gran pintor Alfons Gubern.

Com que cor obert vau dedicar-me un dia unes pinzellades vostres, jo, poc hàbil amb els pinzells, he esgri mit la ploma, deixant-la volar a l'impuls de la meua fantasia pel damunt del paper immaculat.

La ploma, és el meu pinzell. I aquesta, una meua pintura. Bona? Dolenta? Tan se val! Sincera: sí. Amb el cor: sí. Afectuosament.

Un xic amunt,
encara més amunt...
hi ha una casa solitària
plena de llum,
de molta llum!
Les parets són pintades
a grans pinzellades,
per uns colors que els segles s'han fet seus;
i amb clapes roig-daurades
damunt de les teulades
que han festejat les neus.
De camins, n'hi han a cada passa.
Alzines i turons,
entorn, n'és ple.
I el sol hi deixa sempre la llepassa.
d'allò que és tan sencé.
Ocells, flors, aromes i cantades
damunt les serres, baix les fondalades
esponeroses de verds
i cingles escarpats,
són els únics veïns d'aquells terrals
roigs i daurats!
Res de petges humanes.
Ni mesquineses, ni mirades...
Ni somriures prenyats d'hipocresia!...
Només serres, turons...
planes enceses d'un foc diví
que ningú ha trepitjat!...
I tants camins pintats de roig,
d'ocre i de sol!
I corriols envellutats
de flors i molsa verda...
I aquell silenci tan poc trencadís.
Amb tanta pau!...
Redós de tants de pins
que es gronxen lentament
tots els matins...
sota un cel blau... tan blau!...
No és això amic meu
un paradís?

LL. CANET I FOIX

Castellarencs:

Suscriviu-vos a "La Farga"

Revolució

Revolució, paraula que s'ha fet un tòpic, paraula pronunciada per homes de totes les tendències i ideologies, paraula però no ben definida encara, perquè mentre els uns la pronuncien amb un veritable pànic com si fos una visió apocalíptica, una onada de destrucció i terror, ells es creuen que Revolució és incendiar, saquejar, violar, és a dir tot el que signifiqui anihilar d'una manera cruel i salvatge i nosaltres hem de dir anihilament si, però, l'anihilació de totes les trabes que obstaculitzen la verdadera Revolució i que és el somni de la classe oprimida, la que ens ha de lliurar de totes les cadenes i oprobis; lluitant contra la propietat, tot principi d'autoritat, l'estat, i la «política». Contra la propietat perquè és una injustícia inhumana, perquè no és lògic que uns detentin totes les riqueses produïdes per l'esforç individual o col·lectiu però que ens és comú a la classe treballadora o produïda per la terra que solament a la humanitat pertany i que és un atribut per a la societat i és tan sagrat com ho és la vida per l'individu. Perquè té el seu origen en un violent i criminal atemptat del més fort contra el més feble, creant al mateix temps l'odiosa existència dels paràsits del rusc humà que no tenen altra missió social que viure del treball dels altres a espatlles de la suor dels obrers, mitjançant l'explotació i misèria dels demés. Perquè crea al capitalisme, el nostre enemic més odiós, perquè estableix el salari que ens condemna als homes a una permanent esclavitud econòmica; perquè és causa de la prostitució que és el més afrau i degradant ultratge que la societat ingereix a la consciència humana al condemnar la dona a ésser objecte de mercantilisme al de més elevada sensibilitat que atresora el sentiment ètic i moral dels humans: el sentiment de mare i l'amor d'esposa.

Contra tot principi d'autoritat perquè suposa aquest el desvirtuament de la personalitat humana al sotmetre uns homes a la voluntat d'altres, desvetllant en ells instints que els predisposen a la crueltat i indiferència davant el dolor d'un pròxim i per ésser l'autoritat l'instrument que serveix per a sotmetre per la violència a l'individu als interessos de la propietat.

Contra l'estat perquè restringeix el lliure desenvolupament i normal procés de les activitats ètiques, filosòfiques i científiques dels pobles i per ésser el fonament bàsic que manté el principi d'autoritat i defensa la propietat per mitjà de cossos armats, policia i magistratura; l'armada essent la seva missió destructo-

ra, llença uns pobles contra els altres, destruint els sentiments de sociabilitat i solidaritat propis dels éssers humans per convertir-se en mitjà de dominació dels pobles forts contra els febles.

Contra la política perquè presuposa la anulació de la individualitat, al sotmetre la voluntat pròpia a una altra d'estranya, desvirtuant els interessos col·lectius per una falsa majoria parlamentària i és el sistema per llegitimar els interessos de la propietat i les lleis per seguretat i defensa de l'Estat.

El dia que tots els treballadors poguem fer aquesta obra magnífica, tots junts destruint i anihilant totes les trabes que obstaculitzen la nostra obra, és com neixeria un món més just, on la vida ens seria més planera i gaudiríem tots per igual de la felicitat, tan moral com material que ens proporciona l'univers i junt amb el progrés i la ciència, seria el pilà fonamental i bàsic de la nova Societat.

JOSEP FERNANDEZ
de les J. J. LL.

Avís important

D'acord amb l'Ordre de l'Honorable Conseller de Finances de la Generalitat de Catalunya, que conté el Diari Oficial de data 15 dels corrents, ha estat prorrogat fins el dia 25 del mes que som, el termini per a la presentació de les declaracions corresponents a les operacions realitzades el mes d'abril, subjectes al pagament de l'impost sobre la xifra de negocis.

Així mateix es requereix als contribuents de l'esmentat impost, que no hagin presentat les declaracions de la xifra de negocis del mes de març perquè ho efectuin tot seguit, amb la prevenció que els que no les presentin incorreran en la sanció prevista a l'article 42 de l'Ordre per l'aplicació de l'impost, consistent en la imposició d'una penya de 500 a 5.000 pessetes.

Presentació de les declaracions: Consell Municipal.

Pagament de l'impost: Oficines de la Generalitat de Catalunya de Sabadell, carrer Montserrat, 4.

NOTICIARI

ASSEMBLEA D'HORTOLANS DEL «BRUNET»

Dimarts al vespre, foren convocats pel Consell Municipal els ciutadans que menen horts del «Brunet», per tal d'ex-

posar-los un projecte amb el fi de poder regar abastament els susdits horts, tota vegada que a l'estiu per la manca d'aigua havia necessitat d'establir torns i per consegüent, les plantes no donaven el rendiment desitjat per la manca de tan essencial element. El projecte realitzable, doncs, era el de construir una canyeria que l'alimentaria de l'aigua que baixa del rec de Fonts Calents i sortiria als diferents dipòsits de què disposa la finca.

Exposat el pla en aquests termes així com donat compte del pressupost aportat pel Ram de Construcció relatiu al cost de les esmentades obres, s'aprovà per unanimitat, establint un tant per hort entre els conreadors per a satisfer els treballs de portada de la susdita aigua.

DEL CERTAMEN OCELLISTIC

Tal com donàvem compte en la nostra anterior edició diumenge passat es celebrà per la Societat Ocellera Obrera Castellarenca, el tradicional certamen ocellístic en el local social «La Rabassada».

No obtingué l'èxit d'altres anys sense dubte per les circumstàncies anormals que estem vivint, doncs algunes representacions d'altres pobles no hi concorregueren tal com era costum en anys anteriors.

Amb tot no cal defallir i per la nostra part la més calurosa felicitació a tots els organitzadors.

SUBSTITUCIO DEL NOM DELS CARRERS

Ens assabentem del recent acord del Consell Municipal, referent a la substitució del nom actual dels carrers i places de la nostra població per números.

LES OBRES DEL MERCADAL

Estan acabant-se les obres de conversió en Mercadal de l'ex-Església, el qual probablement dintre poc serà inaugurat.

PLA DE CASAMENT

En el tauler d'edictes corresponent al Jutjat Popular, hi trobem fixat el pla de casament entre Joan Soler Padrisa, veí d'aquesta població, amb Dolors Mellado Gallego, veïna de Sabadell.

NAIXEMENTS

Dia 12. — Valentí Curtiellas Serrabasa, fill de Vicenç i Palmira.

Dia 13. — Josep Folqué Alcoberro, fill de Josep i Teresa.

Dia 16. — Francesca Deu Padrós, filla de Ramon i Estrella.

La nostra més entusiasta enhorabona als pares i demés familiars.

TORN DEL RAM D'ALIMENTACIO

Prosseguint el torn establert pel ram d'alimentació, el pròxim diumenge, li pertany restar obert de 8 a 1 del matí, el següent establiment:

Emili Aymerich - Carrer Molí.

FARMACIA de torn per a diumenge, Major' 16